

Arrest

nr. 238 770 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 februari 2020 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Op diezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 08.05.2019 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Op 12.02.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden met uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele rechtbank van Gent voor vreemdelingen-hulp verleend, deelname aan bendevoering. Daar de administratie niet in het bezit is van het vonnis, wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat van 08.05.2019. Daaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen waren dat betrokkene handelingen heeft gesteld die kunnen gezien worden als deelname aan activiteiten van een criminele organisatie die zich bezighoudt met internationale mensensmokkel. Het smokkelen van mensen druist manifest in tegen de principes van de menselijke waardigheid. Mensensmokkel werkt de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand. In het land waar de slachtoffers uiteindelijk stranden, wacht deze mensen vaak enkel een leven in de illegaliteit en uiterste marginaliteit. Door dergelijke praktijken wordt het asiel- en vreemdelingenbeleid volledig ondergraven. Het deelnemen aan feiten van mensensmokkel getuigt dus van een criminele en gevaarlijke ingesteldheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11 Betrokkene werd op 14.06.2019 gehoord door een migratiebegeleider van de DVZ en verklaarde dat hij 5 maanden voor zijn aanhouding in België aankwam; dat hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten; dat hij niet wil terugkeren naar zijn land van herkomst; dat hij in Italië asiel heeft aangevraagd maar dat deze negatief werd afgesloten; dat hij graag naar Groot-Brittannië wil; dat hij geen familie heeft in België of Europa. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk. Indien betrokkene naar Groot-Brittannië wil gaan, zal hij de nodige stappen moeten ondernemen om zijn verblijf te regulariseren. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2016 een asielaanvraag heeft ingediend in Italië. Volgens zijn verklaring werd deze negatief afgesloten. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gelet op voorgaande, wordt een schending van het artikel 3 EVRM niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Ministerin zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Op 12.02.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden met uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele rechtbank van Gent voor vreemdelingen-hulp verleend, deelname aan bendevoering. Daar de administratie niet in het bezit is van het vonnis, wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat van 08.05.2019. Daaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen waren dat betrokkene handelingen heeft gesteld die kunnen gezien worden als deelname aan activiteiten van een criminele organisatie die zich bezighoudt met internationale mensensmokkel. Het smokkelen van mensen druist manifest in tegen de principes van de menselijke waardigheid. Mensensmokkel werkt de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand. In het land waar de slachtoffers uiteindelijk stranden, wacht deze mensen vaak enkel een leven in de illegaliteit en uiterste

marginaliteit. Door dergelijke praktijken wordt het asiel- en vreemdelingenbeleid volledig ondergraven. Het deelnemen aan feiten van mensensmokkel getuigt dus van een criminele en gevaarlijke ingesteldheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van art. 74/11 van de vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen),

Verweerster steunt zich kortheidshalve op het motief dat er in hoofde van verzoeker een risico zou bestaan op onderduiken.

- hij verblijft minstens sinds 08.05.2019 in België en uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf heeft trachten te regulariseren*
- en geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*

Derhalve levert verweerster op grond van artikel 74/11, §1, 2e lid 1° Vw een inreisverbod af voor 3 jaar. Dit artikel bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of:

In casu wordt onmiddellijk een termijn van 3 jaar opgelegd.

Wanneer door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gekozen om de duur van het inreisverbod op te leggen, dient de motivatie van deze beslissing navenant te zijn.

Immers moet uit deze motivatie blijken waarom "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval" het in casu aangewezen is om meteen een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

De termijn van 3 jaar wordt immers op summiere wijze gemotiveerd door de vage verwijzing dat 'verzoeker sinds 08.05.2019 verblijft in België en niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke manier heeft trachten te regulariseren alsook dat hij op 12.02.2020 een veroordeling heeft opgelopen van 12 maanden met uitstel behalve voor wat betreft de periode van de voorlopige hechtenis.

Met betrekking tot de vermeende schending van de openbare orde verwijst de DVZ naar een vonnis dat nog geen kracht van gewijsde heeft gelet op het hoger beroep dat werd aangetekend door het openbaar ministerie (stuk 4).

Verzoeker betwist dat dit redenen zouden kunnen zijn om het inreisverbod te rechtvaardigen en zeker al een inreisverbod ten belope van 3 jaar.

Om na te gaan of het zich niet trachten te regulariseren en de orde te kunnen schaden voldoende en zwaarwichtig genoeg gedragingen vormen om het inreisverbod in casu op te leggen dient te worden teruggegrepen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent deze begrippen, waarin wordt verwezen naar Richtlijn 2004/38.

Overeenkomstig art. 27 van Richtlijn 2004/38 moeten genomen maatregelen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene.

Met betrekking tot het begrip stelt het Hof van Justitie dat : "het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. In de regel

vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten” (zie HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30).

Dit incorporeert aldus minstens een afdoende motivering omtrent het individuele geval.

Op geen enkele wijze kan zulks in hoofde van verzoeker ook maar ernstig worden weerhouden, laat staan dat verweerster hier ook maar op enigerlei wijze ernstig omtrent motiveert of verduidelijkt.

Dit is niet ernstig.

Gelet op het bovenstaande staat het vast dat de administratieve beslissing niet afdoende gemotiveerd werd en dat de aangehaalde motieven de beslissing voor het afleveren van een inreisverbod ten belope van 3 jaar niet schragen, minstens dat deze periode van 3 jaar in elk geval overdreven is.”

2.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven kent waarop de bestreden beslissing genomen is, vermits hij deze in het middel zelf opnoemt en zich hiermee oneens verklaart.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 74/11, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu werd geen toepassing gemaakt van de mogelijkheid, voorzien in artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, om redenen van openbare orde een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen. Aan verzoeker werd enkel een "gewoon" inreisverbod van drie jaar opgelegd, overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Naast het motief met betrekking tot het illegaal verblijf, geldt het motief met betrekking tot de openbare orde als een verzwarend motief, dat verklaart waarom *in casu* werd gekozen voor een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (...), merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat deze rechtspraak geldt ten aanzien van maatregelen van openbare orde die werden genomen ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden. Verzoeker valt evenwel als derdelander niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn of de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie.

Aldus wordt wel degelijk op afdoende wijze gemotiveerd waarom aan verzoeker *in casu* een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk waarom deze termijn *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT